

# NICHITA STĂNESCU -

## POEZII

### ARGOTICE 1955

#### Anica

Sughîța:

Cineva gîndea la ea.

Cam peste-o luna-i dusa la vedere

...Odaia zace în tăcere,  
perdeaua are ciucuri, crețuri,  
pe masa - cinci dulcețuri.

Când se-ntoarce de la el,  
spîrc, pe ea, un porumbel.  
Pețitoarele îi spun  
ca-i semn bun.

*Octombrie 1954*

#### Ars poetica

Cuvantul moare in tacere  
Se sbate injunghiat de vis  
si vrea bacsis si vrea durere,  
si-ntinde pumnul drept, deschis

Atata aur pe icoane  
prea in zadar s-a spalacit,  
caci gaozarii cu plocoane  
abia acum au conacit

Si-si geme-n sine universul  
betia stearpa de hasis  
Ma doare surd,  
ma taie versul  
cum simti nevoia sa te pisi.

*Bucuresti, Vineri 11 Martie 1955*

#### Balada motanului

Motan m-as fi dorit să fiu  
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,  
cu gheare si mustete lungi,  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.

La ora când tiris-grapis  
zapada noptii se aduna  
eu, cocotat pe-acoperis,  
să urlu a pustiu la luna.

Si-atuncea, sapte gospodine  
să dea cu bolovani în mine  
si să mă-njure surd, de Domnul,  
ca le-am stricat, urlind, tot somnul.

De sus, din virful saptaminii,  
să le rinjesc urlat, scirbos:  
iubesc doar locul nu stapinii,  
precum fac ciinii pentr-un os.

Si iarasi sapte gospodine  
să dea cu bolovani în mine,  
iar eu să urlu, urlu-ntruna  
atât cât n-o apune luna.

Motan m-as fi dorit să fiu  
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,  
cu gheare si mustete lungi  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.

Când zorii ziua o deznoada  
să mă tot duc, să mă tot duc  
si tinicheaua prinsa-n coada  
s-o zdranganesc pe strazi, nauc.

Jegos si obosit, apoi,  
cu matele în liturghie,  
să mă adun, să mă-ncovoi  
prin albiturile-n fringhie.

Ca-n fata unui sobolan  
spinarea să mi-o fac colan  
să scuip, să scuip si-n urma iar  
hai-hui să plec pe strazi, hoinar.

Pisicile de prin vecini  
să le gonesc pe la pricini,  
să-mi fete fiecare-un pui  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.

Iar când o fi uitat să mor  
la circiuma din mahala  
sorbita-n calea pumnilor  
posirca acra viu să stea.

"Hei... viata, viata... iesi din cort  
hai, pune-mi-te iar pe dant...  
te uita... zace colo-n sant  
motanul mort, motanul mort..."

*11 August 1955*

## **Bocet**

Nu mai dasi pe la icoane,  
d-ai-a te-ai pierdut, loane...  
Singur ti-ai făcut dreptate  
cu cutitul pe la spate,  
de-ai belit la drumul mare,  
cum trecea, pe fiescare...  
Nu-ti stersesesi din faptura  
casul inca de la gura  
Hamesit cum fusi de foame  
te-ai crezut haiduc, loane.  
Curvele de tot ce sunt  
te-au fost legănat în cânt;  
Tot te-au incalzit cu dor  
si dulceata vorbelor...  
Si te-ai potrivit la soapta,  
minte cruda si necoapta,  
calea-n codru de-o luasi  
plin de visuri si de casi  
Dara iarna n-o stiui,  
nici ce-abate vintul sui...  
...Treispe lupi te-au incoltit,  
foamea de si-au izbavit  
si te-su incalzit cu dintii  
carnea ta si ochii mintii,  
de te duci cu pasi desculti  
legănat în treispe burti

*9-10 Ianuarie 1955*

## **Cântec**

Vinule, de ce esti trist?  
Ea, acum, poate ca cere  
Frunzelor ingenunchere  
Troitei din somn, pe Crist

Uite, lavita de ieri  
noduroasa si nebuna,  
asternuta-i doar cu luna  
cu bardace... cu taceri...

Fierul plugului, olog,  
Poate chiar in noaptea asta  
dezveli, din lut, o teasta  
si-un corn viu de inorog

Poate ea a tresarit  
cine stie? cui ii pasa?  
...s-a visat in somn mireasa  
si-a crezut ca a murit

Lavita de ieri, acum  
luna tipa si bardace  
Cine rade-ncet si tace?  
Cine s-a-mpletit in fum?

Poate de pe-uluci de fier  
vor chema din nou, cocosii,  
turmele de bivoli rosii  
atipite langa cer

Pleoape vinete, de Crist,  
vor cadea, si-au sa se sfarme  
Ea acum poate ca doarme...  
Vinule, de ce esti trist?

*Ianuarie 1957*

## **Cântec de dor**

Mă culcasem lângă glasul tau.  
Era tare bine acolo si sinii tai calzi îmi pastrau  
timplele.

Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.  
Poate ceva despre crengile si apele care ti-au cutreierat  
noptile.  
Sau poate copilăria ta care a murit  
undevea, sub cuvinte.  
Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.

Mă jucam cu palmile în zulufii tai.  
Erau tare indaratnici  
si tu nu mă mai bagai de seama.

Nici nu-mi mai amintesc de ce plângeai.  
Poate doar asa, de tristetea amurgurilor.  
Ori poate de drag  
si de blindete.  
Nu-mi mai amintesc de ce plângeai.

Mă culcasem lângă glasul tau si te iubeam.

*Decembrie 1956*

### **Cantec de iarna**

Noaptea a nins peste camp cu pamant  
Tu unde esti, in ce gand?

Crengile zvelte si goale in bezne  
danseaza intr-una...

Uite-le sanii, uite-le glezne.

Noaptea a nins peste camp cu pamant  
si crengile zvelte, si goale, cu luna  
luneca negre si-aiurea, intr-una  
danseaza intr-una

Tu unde esti?

In ce gand?

frunzele negre-ti cazura  
cu toatele, oarbe-n cautatura?

Ah, de-ar mai fi in adancul schilav si urat  
doar o creanga cu roadele pline,  
sa m-adun, sa ma-ntorc si sa vin iar la tine:  
- "Na un mar!"... si atat.

*Joi 1 Noiembrie 1956*

*(Poezia apare cu titlul "Requiem" si cu mici schimbari de ortografie in  
"Tribuna", nr. 12, 22 martie 1957 - n.e.).*

### **Cântec de lume**

Toata frunza-mi zice lotru  
c-am furat un ram din codru...  
Cimpu-i nins si tot mi-as duce  
dorurile-n el, nauce,  
dara noptile-nstelate  
i le tine lui pe toate.

Tot as sta si tot mi-i modru.

Inserarea-mi zice lotru,  
seara confundata-n moina,  
c-am furat din ea o doina  
ce-am cântat-o în nestire...

Numai mindra-mi zice mire...

...dar la capul dragei mele,  
plop is urca frunza-n stele  
vintul de-l ingina-n ramuri,  
plopul alb cu noaptea-n ramuri.

*Ianuarie 1956*

### **Cantec de luna noua**

Incet, sub pasii ceasului venit,  
se sterge, sur, noptirea-albastra

...si tot mai e ceva neimplinit  
si singur, in iubirea noastra...

Poate ca doina asta veche  
tacerile le cerne rand pe rand,  
de iti rasuna in ureche  
pe dupa ceturi luna lunecand

Nelinisti vechi, si glasul lor hoinar  
spre nestiut incet ne mana  
Ne-oprim o clipa... apoi mergem iar  
prin ceata uda, mana-n mana

si vazul tau pe piept imi suie  
ca un paianjen beat. Si nu imi spui  
ca mi s-a prins surasu-ti amarui  
de buze, fata amaruie

Chemarile ne scutura in san  
durut zornaitoarea salba...

.....

Si de-as fi fost copac batran, batran,  
tu ai fi fost o frunza alba

sau poate inserarea.

*10-1-1956*

### **Cantec nesocotit**

Ti-am mesterit banuti de fier,  
sa-mi vinzi un ceas din sanii tai  
zbuclind in vine zurgalai,  
cand flamanzeam de vis si cer...

...Dar scaldă caldă, nurii puri  
iubeau ciorchinul cel manat  
Si inima ti-ai semanat  
in colbul plin de scrematuri.

Ti-am banuit arginti cu zimti,  
uitarea ta sa-mi vinzi pe ei,  
cand rodul florilor din tei  
imi flamanzeau o stea in dinti.

...Dar vrajitoare de nefiri,  
descantece turnasi in prag  
Mi-ai dat fiertura de omag  
sa te descant din amintiri...

*Bucuresti, Joi 23 Decembrie 1954*

*(Publicata postum in Flacara nr 13 - 30 martie 1984; fara titlu si impartirea in  
strofe, cu alta varianta in versul 3 strofa 1: "laudand in vine..." si in ultimul  
vers, strofa 4: "Sa te invat din amintiri", precum si cu mici schimbari  
ortografice, n.e.)*

### **Cantec vechi de luna noua**

lesise-n calea sufletului meu  
aiurea, din trotuare, Dumnezeu,  
dar searagrea de stele si de lut  
ardea pe strazi si nu l-am cunoscut.

In felinarele cu iz de scrum  
ochi de pisica-mi licureau in drum  
si pasul greu mi se-asternea natang  
...si fluieram asa, ca sa nu plang

Dar tot credeam ca poate viermii moi  
nu cresc in ochii mei pustii si goi,  
nici in surasul meu nedaruit  
si tot credeam ca poate n-am murit.

lesise-n calea sufletului meu  
aiurea, din trotuare, Dumnezeu  
dar nu l-am cunoscut si, gol de gand,  
trecui asa'nainte, fluierand.

*Bucuresti, Luni 23 Ianuarie 1956*

### **Cantec**

Dintre pietrele lungi pe care le-ating  
cu mana,  
privirea ta suna cel mai indepartat.  
Acum ti-o marginesc treptele albe,  
acum ti-o sfarseste luna  
pe care joaca aschiile soarelui cufundat

Surasul tau, cu colturi abia arcuite  
deasupra-ntinderilor ovale de nisip,  
si dupa mine va fi, si dupa oasele mele albite,  
si dupa chipul tau, fara chip

Mai ingenunchi si scurg nisipul dintr-o palma  
intr-alta,  
ca-ntr-o clepsidra rasturnata aerian,  
in timp ce scara cu trepte albe, inalta,  
si-a risipit si treptele pe care le urcam.

### **Cantecul privirilor**

O, au rupt in aripi panza de paing  
tulburand aeve linistea cu stele  
ce se-aprind o clipa si apoi se sting  
printre-atatea pasari, falfaind rebele  
O, au rupt in aripi panza de paing  
ce-o uitasera seara, prinsa intre gene,

prinsa intre gene

Nestiute pasari au plecat spre Sud  
razimand vazduhul, cu aripa-ntinsa  
Zborul lor de frunza lin de-abia l-aud  
tot mai des cum ninge pe campia ninsa  
Nestiute pasari au plecat spre Sud  
si-au lasat in suflet cuiburile goale  
cuiburile goale

*Martie 1957*

### **Cele noua raiuri**

Fiecarui pas al tau  
l se cade o caleasca.  
N-a cazut de mult o pleaca  
asa grea pe capul meu!  
Coltul strazii daca-l dai,  
ai si nimerit in rai.  
Ingerasi cu buci grasune,  
stau la poarta, sa te sune,  
caci, desigur, se cuvine  
mare cinste pentru tine  
si hodina pentru mine...  
- Capul tau e-un zurgalau,  
suna-anevoios si rau!  
Si numai urechea mea  
te aude, daca vrea.  
- Raiul-al doilea, si el  
mai departe e, nitel,  
cum dai coltul celalalt,  
langa pompa de bazalt  
(N-are robinet; in schimb  
sa-i dai drumul poti, c-un nimb,  
si-o sa curga doar caimac  
si luna de varcolac)  
'nuntru, ingerimea snoba,  
poarta numai roti de soba  
lar la sold, ca sabie,  
Numai cate-o vrabie!  
- Cerul-al treilea, fireste  
nici nu se deosebeste  
de-al doilea - decat  
ca-i mai mic si mai urat.  
Sfantul Pavel daca tu-l  
zavorasti cu lacatul,  
treci de-adevaratulea  
in raiul al patrulea,  
unde prietenul Francois  
te pofteste pe-o saltea  
tot de scanduri rihtuite,

pe sub tine nadusite,  
ca sa te invete-asa  
raiul cel de-al cincilea!  
- Fiindca-ti place-acest popas  
si n-am vreme, eu te las  
si plec singur, mai departe,  
prin raiul sase si sapte,  
unde voi intarzia...  
(Singur, fara dumneata)  
Asteptand, junghiat e jind  
babele sa oua -  
raiurile opt si noua  
in constructie fiind!

*aproximativ vara lui 59*

### **Edict**

Pot să fiu uitat, pentru ca  
nu tin la brate, pot să-mi lipseasca.  
Pot fi parazit, pentru ca  
nu-mi iubesc picioarele, pot merge  
si cu aerul.  
Pot fi lasat singur, pentru ca  
sangele meu se varsa în mare  
oricum.  
E loc. Toate coastele s-au ridicat  
ca niste bariere.  
E lumina destula. Privirile mele  
nu vad decât o singura masca.  
Dar ea nu exista inca,  
asa ca e loc, e loc, este

### **La poarta**

Vaselica din Socoli  
Sufera de sapte boli;  
una-n suflet, trei în ea;  
si-alte trei la bidinea,  
c-a făcut amor pe bani  
cu lichele si golani.  
Blestemat s-ai fie patul,  
c-a bolnavit tot satul.  
Mi-a zis Leana lu' Matei  
c-a văzut-o-n calea ei  
ieri, si ca era batuta --  
ochii-n lapte de cucuta,  
sinii revarsati pe pintec  
de rusine, lung si trist --  
c-a avut-o insusi Crist.

*Ianuarie 1955*

### **Muntii**

Batura in zapada lupii  
cu pas infipt, talanti si rupii  
in ceasul asta, cand nu stie  
noptirea-n crenges sa se imple  
Imi urla lupii-ncinsi sub temple  
ceas sangeros de haiducie  
Muierea mea cernita-n plete  
hai, da-mi paharul plin: mi-e sete!  
Stramosii se rostesc in mine  
cu sfarcul aspru-al muntilor,  
tanjit si ars in ochii lor  
cu doine pravalite-n vine...

Pieptis, ferelnic, drept, pe laturi,  
in stanca linsa de omaturi  
tot urca, urca amarui,  
si mersul singur se ogoaie  
legat de maini si de turloaie  
cu funiile vantului

Parosi, innegurati si goi  
incremenesc asa, suvoi,  
la pieptul dur al sfintei doici  
cu scoici in el si ierburi multe,  
cazuti in branci sa mai asculte  
odata, marile in scoici...

*Vineri, 12 August 1955 Ploiesti*

### **Nu mai pâlpâie**

Nu mai palpaie nici o pasare, nici o stea  
Cerul a obosit deasupra ta  
Hai, Nichita, stringe-ti pleoapa  
de pleoapa, strange-le  
Amurgul curge pe langa ochii tai uimiti  
de parca-ar vrea să va priviti  
unul altuia, sangele

*Februarie 1957*

### **Peisaj de iarna**

O vreme de argint masiv  
pe-alocuri innegrit de vreme,  
tintat cu sori, metalic tiv,  
la orizont scrasneste, geme

Copacii de argint, tacand,  
din crengile de-argint, oprite,  
nemailovind, nemaisunand  
nici ore-ovale nici clipite

par, cum ii intalnesti, asa,  
explozii impietrite, surde,  
care-au tasnit spre cer candva,  
din arhebuze si din durde

Dar eu bat campul iernii, greu  
cu pasii de-argint ii sun argintul  
O, fericit auzul meu!  
Ecoul bate-n jur argintul

si-o clipa daca m-as opri  
s-ar prabusi, de-argint, o clipa.  
Si peste camp s-ar auzi  
tintatul brau de-argint cum tipa!

### **Ploaie de munte**

Cu sprancenele lipite  
de fereastră abuită,  
mai privesti și-acum, domnita,  
lunga ploilor clipita?

La un semn stiut de pasari,  
o, tu palido si blando,  
il mai vezi pe Gheorghe Patru  
umbra pomilor furand-o?

ca sa-l miluiesti cu dreapta  
si sa-l ierti de saracie,  
sa-l trimiti in lungul ploii  
cu jandari, la primarie?

O, e parazit conacul  
si urechea de cercele  
si n-auzi cum se subtie  
ploaia, printre giurgiuvele...

Si cum suie-n fire-albastre,  
tot cu somnul se-ncrucise  
al cocosilor de tabla  
ruginiti pe-acoperise

### **Primăvara**

Primejdii dulci alcatuind sub gene,  
mi te iveresti istovitor de dulce  
cu sinii bulbucati zvicnind să culce  
pe ei sarutul lutului, alene.

Te stingi încet din mine, iara  
sub piept loveste-n caldarim o minge  
si ziua pe trotuare se prelinge,  
lasind în urma-i iz de primavara.

Alaturi de mocirlele uscate  
ies pomii toti cu trunchiurile-n floare  
Hei... zi cu soare-n zare, spune-mi oare  
cam cite fete-s astazi deflorate?

Un orizont pierdut, cu buze rosii  
saruta-n crestet noaptea pe hotare  
Cocoarele revin din departare  
si mor în primavara ofticosii...

*Februarie 1955*

### **Prin cate o mansarda**

Prin cate o mansarda, in puterea noptii,  
cand orele trec greu si frigul tencuieste toate  
crapaturile,  
las cate-o bucata, umarul de pilda,  
ochiul cu geana si spranceana pentru lume,  
creionul si hartiile putin roase  
de prea mult purtat in buzunar...

Nimeni nu face nimic pentru mine,  
Sunt o scara de serviciu, in spirala,  
pe care urca, ori coboara doar cate-un om, singur,  
Jos de tot, pe usa de tabla, copiii  
au schitat cu creta niste pomi, dar  
daca te uiti mai bine pot fi si libelule  
ori case mai vechi

Printre acoperisurile ruginite, aici,  
port cocosi de tabla pe umeri, si geamul  
ingrosat de praf il deschid cu mana  
care mi-a mai ramas -  
stiu, in curand am s-o dau cuiva,  
ori mai bine am s-o subtiez  
ca sa pot bate cu ea vazduhul

Restul nu-l pot schimba pe cuvinte.  
Il las asa cum e, sa se imputineze singur,  
pe cate-un pervaz, langa merele mucegaite,

pe cate un scaun fara un picior  
ori pe jos, pe firul de pamant serpuit  
printre pietrele caldaramului  
unde birjarul din colt motaie pe capra

Intre timp, daca mai e ceva sus,  
atunci, desigur, va adormi leganat  
de pocnitura neregulata si rara a caldaramului,  
sub potcoava calului, care prin somn  
isi trece osteneala, rand pe rand, cand pe un picior,  
cand pe altul

*septembrie 1959*

### **Timpul**

Timpul, bosorog milog  
(coscovit de-un veac sa fie)  
insirind printre gingie  
sfintii dupa catalog

Ochii, doi, sub zbarci nauci,  
curg sub chica trentuita  
Palma dreapta, impungita  
o intinde pe uluci:

\* - "Mor de foame... de nevoi...  
baremi paine... fleac sa coste  
Bogdaproste... bogdaproste...  
Precista va dea-nnapoi..."

(Spre gaini fug ochi sticliti)  
Sunt bolnav... am opt copile...  
Pe-un calic mancat de zile,  
bogdaproste, miluiti..."

\*\* ...I-am fost dat un sorcovat,  
Tarlai-tarlai, hatai-hat!

*Ploiesti, 19 ianuarie 1955*

\* taraganat

\*\* cantat

### **Vantul, sfartecat de boala**

Vantul, sfartecat de boala  
imi atarna greu in maini  
Plang si plang de oboseala  
colindand din caini in caini

Si-mi smucesc din colb calcaiul...  
Pasule, de ce ramai?  
Poate-i drumul tau, dintaiul,  
ce-ti atarna de calcai

Falcile cu scrasnitura  
mi le strang si-n van asud  
doar scrasnitul surd, de ura,  
al maselelor l-aud

Nu-i cantarea cea mladie  
cu vedenii vechi, de mit  
...Cantule de drumetie  
te urasc ca ai murit!

### **Vin ploile**

Auziti, randunelelor joase:  
norul sur ca o rata salbatica moarta  
se ducea mai acum  
peste ochiul meu, alb-cenusiu.  
Si i-am zis sa ii spuna iubitei  
ca-i sunt zilei acesteia, pustiu.

Auziti randunelelor joase:  
s-a topit mai intai  
capul alb si aripa cea stanga  
si-apoi lin si-a pierdut din vopsea.  
Cand ajunse departe, pe zare,  
norul sur ca o rata salbatica, moarta,  
orb cerului, ochilor singuri, nu mai era.

.....

Vin iar jos, printre ierbi, cu zbor timp  
randunelele-ntins, dupa roua.  
O sa ploua la noapte pe camp,  
o sa ploua...

*Marti 16 August 1955 Ploiesti*

## **DREPTUL LA TIMP 1959**

### **Basorelief cu eroi**

Soldatii cei tineri s-au asezat în vitrina,  
chiar asa cum au fost gasiti, impuscati în frunte,  
ca să fie vazuti s-au asezat în vitrina,  
respectindu-si intocmai miscarea lor ultima,  
profilul, bratul, genunchiul, miscarea lor ultima,  
când au fost impuscati pe neasteptate în frunte  
sau intre omoplati cu o flacara mai subtire  
decât un deget de copil care arata luna.

In urma lor a rămas goala baraca,  
mirosind a obiele, a tigari strivite, a fereastră inchisa.  
Valizele de lemn care umplu baraca  
mai clantane inca din fierul minerelor,  
asa cum clantane luna din fierul minerelor  
acum, cu putin inainte de-a fi deschisa,  
ca să se caute-n ea scrisorile vechi si fotografiile vechi  
ale timpului.

Soldatii cei tineri stau dati cu ceara  
pe fete si pe miini, ca să luceasca  
dati cu ceara ca să luceasca, dati cu ceara,  
si asezati intocmai asa cum erau în secunda  
când viata s-a rupt si moartea a-nghitit secunda.

Stau asa nemiscati, ne-ncetind să luceasca,  
si noi ne uitam la ei cum am privi luna  
rasarind chiar din mijlocul pietii.

Pentru noi, care sintem acum de-o virsta cu ei,  
desi stau de ani lungi în vitrina,  
pentru noi, care i-am ajuns din urma si trecem de ei,  
si inima batind avem, si memorie,  
o proaspata, din cale-afara de proaspata memorie,  
soldatii cei tineri s-au asezat în vitrina  
si se imita pe ei insisi intr-una,  
ca si cum ar fi vii.

### **Către Galateea**

Iti stiu toate timpurile, toate miscarile, toate  
parfumurile  
si umbra ta, si tacerile tale, si sanul tau  
ce cutremur au si ce culoare anume,  
si mersul tau, si melancolia ta, si sprancenele tale,  
si bluza ta, si inelul tau, si secunda  
si nu mai am rabdare si genunchiul mi-l pun în pietre  
si mă rog de tine,  
naste-mă.

Stiu tot ce e mai departe de tine,  
atat de departe, incat nu mai exista aproape -  
dupa-amiaza, dupa-orientul, dincolo-de-marea...  
si tot ce e dincolo de ele,  
si atat de departe, incat nu mai are nici nume.  
De aceea-mi indoi genunchiul si-l pun  
pe genunchiul pietrelor, care-l ingana.  
Si mă rog de tine,  
naste-mă.

Stiu tot ceea ce tu nu stii niciodata, din tine.  
Bataia inimii care urmeaza bataii ce-o auzi,  
sfarsitul cuvântului a carui prima silaba tocmai o spui  
copacii - umbre de lemn ale vinelor tale,  
raurile - miscatoare umbre ale sangelui tau,  
si pietrele, pietrele - umbre de piatra ale genunchiului  
meu,  
pe carc mi-l plec în fata ta si mă rog de tine,  
naste-mă. Naste-mă.

---

### **Dreptul la timp**

Tu ai un fel de paradisi al tau  
în care nu se spun cuvinte.  
Uneori se misca dintr-un brat  
si cateva frunze iti cad inainte.  
Cu ovalul fetei se sta inclinat  
spre o lumina venind dintr-o parte  
cu mult galben în ea si multa lene,  
cu trambuline pentru saritorii în moarte.  
Tu ai un fel al tau senin  
De-a ridica orasele ca norii,  
si de-a muta secundele mereu  
pe marginea de Sud a orei,  
când aerul devine mov si rece  
si harta serii fără margini,  
si-abia mai pot ramane-n viata  
mai respirand, cu ochii lungi, imagini.



## **Frunzisuri**

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie.  
Amintirea intamplarilor mele  
vine din viitor, nu din trecut.  
Deci spun: se vor darama mari fringhii de ploaie  
prin aerul umed care ne-a-nfasurat  
inserarile.

Inima, inima, planeta misterioasa,  
suflete, suflete, aer prin care se-apropie  
imaginile tale tandre, putin fluturate  
de respiratia mea.

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie,  
aniversarea pietrelor de caldaram în care  
potcoava lunii va izbi, când voi trece ridicat în să  
aniversarea bicicletelor rezemate de zid, aniversarea  
numerelor de licean purtate la maneca,  
aniversarea tuturor vorbelor care  
tin în dintii literelor  
dorintele, dragostea...

Inima, inima, planeta misterioasa  
pe care mi-ar fi placut să traiesc si să mor.

## **EPICA MAGNA 1978**

### **Autoportret**

Eu nu sunt altceva decât  
o pata de sânge  
care vorbește.

### **Dezâmbălânzirea**

De mult negru ma albisem  
De mult soare ma-nnoptasem  
De mult viu ma mult murisem  
Din visare ma aflasem  
Vino tu cu tine toata  
Ca sa-ntruchipam o roata  
Vino tu fara de tine  
Ca sa fiu cu mine, mine  
O rasai, rasai, rasai  
Pe infernul meu, un rai  
O ramai, ramai, ramai  
Palma bate-mi-o in cui  
Pe crucea de carne  
Cind lumea adoarme.

### **Autoportret**

Intunecând întunericul,  
iata  
portile luminii.

### **Hieroglifa**

Ce singuratate  
sa nu intelegi intelesul  
atunci cand exista inteles

Si ce singuratate  
sa fii orb pe lumina zilei,-  
si surd, ce singuratate  
in toiul cantecului

Dar sa nu-n-telegi  
cand nu exista inteles  
si sa fii orb la miezul noptii  
si surd cand linistea-i desavarsita,-  
o, singuratate a singuratatii

## O VIZIUNE A SENTIMENTELOR 1964

### Ce bine că esti

E o întâmplare a ființei mele  
și atunci fericirea dinlauntru meu  
e mai puternică decât mine, decât oasele mele,  
pe care mi le scriștă într-o îmbrățișare  
mereu dureroasă, minunată mereu.

Să stăm de vorbă, să vorbim, să spunem cuvinte  
lungi, sticloase, ca niște dalte ce despart  
fluviul rece în delta fierbinte,  
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.

Du-mă, fericire, în sus, și izbeste-mi  
timpla de stele, până când  
lumea mea prelungă și în nesfârșire  
se face coloana sau altceva  
mult mai înalt și mult mai curând.

Ce bine că ești, ce mirare că sunt!  
Două cântece diferite, lovindu-se amestecându-se,  
două culori ce nu s-au văzut niciodată,  
una foarte de jos, întoarsă spre pământ,  
una foarte de sus, aproape ruptă  
în înfrigurată, neasemuită luptă  
a minunii că ești, a-ntimplării că sunt.

### Emotie de toamnă

A venit toamna, acopera-mi inima cu ceva,  
cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.

Mă tem că n-am să te mai vad, uneori,  
că or să-mi crească aripi ascuțite până la nori,  
că ai să te ascunzi într-un ochi strâmb,  
și el o să se-nchidă cu o frunză de pelin.

Și-atunci mă apropii de pietre și tac,  
iau cuvintele și le-nec în mare.  
Suier luna și o rasar și o prefac  
într-o dragoste mare.

### Îmbrățișarea

Când ne-am zărit, aerul dintre noi  
și-a aruncat dintr-o dată  
imaginea copacilor, indiferenți și goi,  
pe care-o lasă să-l străbata.

Oh, ne-am zvarlit, strigându-ne pe nume,  
unul spre celălalt, și-arat de iute,

ca timpul se turti-ntre piepturile noastre,  
și ora, lovită, se sparse-n minute.

As fi vrut să te pastrez în brațe  
asa cum tin trupul copilariei, întrecut,  
cu mortile-i nerepetate.  
Și să te-mbrătișez cu coastele-as fi vrut.

### Leoaica tânără, iubirea

Leoaica tinăra, iubirea  
mi-ai sărit în față.  
Mă pindise-n încordare  
mai demult.  
Colții albi mi i-a înfipt în față,  
m-a muscat leoaica, azi, de față.

Și deodată-n jurul meu, natura  
se făcu un cerc, de-a-dura,  
când mai larg, când mai aproape,  
că o stringere de ape.  
Și privirea-n sus țisni,  
curcubeu tăiat în două,  
și auzul o-ntilni  
tocmai lângă ciorcarlii.

Mi-am dus mâna la sprințea,  
la timpla și la barbie,  
dar mâna nu le mai stie.  
Și aluneca-n nestire  
pe-un desert în strălucire,  
peste care trece-alene  
o leoaică aramie  
cu miscarile viclene,  
încă-o vreme,  
și-nca-o vreme...

### **Leoaică tânără, iubirea**

Leoaică tânără iubirea  
mi-a sărit în față.  
Mă pîndise-n încordare  
Mai demult.  
Colții albi mi i-a înfipt în față,  
m-a mușcat leoaica, azi, de față.

Și deodată-n jurul meu, natura  
se făcu un cerc, de-a dura,  
cînd mai larg, cînd mai aproape,  
ca o strîngere de ape.  
Și privirea-n sus țîșni,  
curcubeu tăiat în două,  
și auzul o-ntîlni  
tocmai lîngă ciocîrliei.

Mi-am dus mîna la sprinceană,  
la tîmplă și la bărbie,  
dar mîna nu le mai știe.  
Și aluneca-n neștire  
pe-un desert în strălucire,  
peste care trece-alene  
o leoaică arămie  
cu mișcările viclene,  
înc-o vreme  
și-ncă-o vreme..

### **Ploaie în luna lui Marte**

Ploua infernal,  
și noi ne iubeam prin mansarde.  
Prin cerul ferestrei, oval,  
norii curgeau în luna lui Marte.

Peretii odaii erau  
nelinistiti, sub desene în creta.  
Sufletele noastre dansau  
nevazute-ntr-o lume concreta.

O să te ploua pe aripi, spuneai,  
ploaia cu globuri pe glob și prin vreme.  
Nu-i nimic, iti spuneam, Lorelei,  
mie-mi ploua zborul, cu pene.

Si mă-naltam. Si nu mai stiam unde-mi  
lasasem în lume odaia.  
Tu mă strigai din urma: raspunde-mi, raspunde-mi,  
cine-s mai frumoși: oamenii?... ploaia?...

Ploua infernal, ploaie de tot nebuneasca,  
și noi ne iubeam prin mansarde.

N-as mai fi vrut să se sfirseasca  
niciodata-acea luna-a lui Marte.

### **Poveste sentimentală**

Pe urma ne vedeam din ce în ce mai des.  
Eu stateam la o margine-a orei,  
tu - la cealalta,  
ca doua toarte de amfora.  
Numai cuvintele zburau între noi,  
inainte și inapoi.  
Virtejul lor putea fi aproape zarit,  
și deodata,  
îmi lasam un genunchi,  
iar cotul mi-infigeam în pămînt,  
numai ca să privesc iarba-nclinata  
de caderea vreunui cuvint,  
ca pe sub laba unui leu alergînd.  
Cuvintele se roteau, se roteau între noi,  
inainte și inapoi,  
și cu cât te iubeam mai mult, cu atît  
repetau, într-un virtej aproape văzut,  
structura materiei, de la-nceput.

### **Viata mea se iluminează**

Parul tau e mai decolorat de soare,  
regina mea de negru și de sare.

Tarmul s-a rupt de mare și te-a urmat  
ca o umbra, ca un sarpe dezarmat.

Trec fantome-ale verii în declin,  
corabiile sufletului meu marin.

Si viata mea se ilumineaza,  
sub ochiul tau verde la amiaza,  
cenusiu ca pamantul la amurg.  
Oho, alerg și salt și curg.

Mai lasa-mă un minut.  
Mai lasa-mă o secunda.  
Mai lasa-mă o frunza, un fir de nisip.  
Mai lasa-mă o briza, o unda.

Mai lasa-mă un anotimp, un an, un timp.

## OBIECTE COSMICE 1967

### Somnul cu fierăstraie-n el

Somnul cu fierăstraie-n el  
taie capetele cailor  
si caii alearga nechezind cu sange,  
ca niste mese rosii, fugite pe strazi,  
de la cina cea de taina.

Si caii alearga, în aburii rosii  
clatinand umbre. In sai, fantome.  
Frunze se lipesc de gaturile lor  
sau se prabusec de-a dreptul în ele,  
cum se prabuseste umbra copacului în fantani.

Aduceti galeti, aduceti cani mari de sticla,  
aduceti cani si pahare.  
Aduceti castile vechi ramase din razboi,  
aduceti-i pe toti carora le lipseste un ochi,  
sau în loc de brat au un loc liber,  
care poate fi umplut.

Peste tot sange de cal decapitat  
curge în voie, si  
eu cel care-am văzut primul  
acestea  
va vestesc ca am baut din el ...

## OUL ȘI SFERA 1967

### Coagula tristetea deodată...

Coagula tristetea deodata,  
ca-n valuri , trupul de margean,  
si trupuri de-necati zvarlea din matca  
privirea când mi-o prelungeam.  
S-a dus si ora de azi.  
La radio s-a dat ora exacta :  
"Cling, clang" sau "Ping, pong"  
Toti isi privesc ceasurile  
numai murdarul de mine  
ca si cum nimica nu ar fi,  
mă gandeam , sau poate chiar strigam:  
"-Hai să ne strangem în brate,  
hai, hai să ne strangem în brate!"

### Orologiu cu statui

Pietrele deschid un ochi de piatra,  
oasele deschid un ochi de os.

Cite-un bot au ciinii-n loc de ochi, si latra  
din trei boturi, generos.

E un schimb de ochi mereu în aer.  
Ochiul de pisica trece-n frunze.  
Frunzele fosnesc cu dulce vaier  
în orbitele pisicilor lehuze.  
Eu ramin cu pleoapele deschise, aburite.  
Ochiul meu sticleste-n turnul primariei,  
si, deodata, simt cum prin orbite  
cu un prunc în brate-apar statuile Mariei

### Tinerii

Se saruta, ah, se saruta, se saruta  
tinerii pe strazi, în bistrouri, pe parapete,  
se saruta intruna ca si cum ei insisi  
n-ar fi decât niste terminatii  
ale sarutului.  
Se saruta, ah, se saruta printre masinile-n goana,  
în statiile de metrou, în cinematografe,  
în autobuze, se saruta cu disperare,  
cu violenta, ca si cum  
la capatul sarutului, la sfirsitul sarutului, dupa sarut  
n-ar urma decât batrinetea proscrisa  
si moartea.  
Se saruta, ah, se saruta tinerii subtiri  
si indragostiti, Atât de subtiri, ca si cum  
ar ignora existenta piinii pe lume.  
Atât de indragostiti, ca si cum, ca si cum  
ar ignora existenta insasi a lumii.  
Se saruta, ah, se saruta ca si cum ar fi  
în intuneric, în intunericul cel mai sigur,  
ca si cum nu i-ar vedea nimeni,ca si cum  
soarele ar urma să rasara  
luminos  
abia  
dupa ce gurile rupte de sarut si-nsingerate  
n-ar mai fi în stare să se sarute  
decât cu dintii.

## POEZII

### Balada motanului

Motan m-as fi dorit sa fiu  
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,  
cu gheare si mustete lungi,  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.  
La ora cind tiris-grapis  
zapada noptii se aduna  
eu, cocotat pe-acoperis,  
sa urlu a pustiu la luna.  
Si-atuncea, sapte gospodine  
sa dea cu bolovani in mine  
si sa ma-njure surd, de Domnul,  
ca le-am stricat, urlind, tot somnul.  
De sus, din virful saptaminii,  
sa le rinjesc urlat, scirbos:  
iubesc doar locul nu stapinii,  
precum fac ciinii pentr-un os.  
Si iarasi sapte gospodine  
sa dea cu bolovani in mine,  
iar eu sa urlu, urlu-ntruna  
atit cit n-o apune luna.  
Motan m-as fi dorit sa fiu  
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,  
cu gheare si mustete lungi  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.  
Cind zorii ziua o deznoada  
sa ma tot duc, sa ma tot duc  
si tinicheaua prinsa-n coada  
s-o zdranganesc pe strazi, nauc.  
Jegos si obosit, apoi,  
cu matele in liturghie,  
sa ma adun, sa ma-ncovoi  
prin albiturile-n fringhie.  
Ca-n fata unui sobolan  
spinarea sa mi-o fac colan  
sa scuip, sa scuip si-n urma iar  
hai-hui sa plec pe strazi, hoinar.  
Pisicile de prin vecini  
sa le gonesc pe la pricini,  
sa-mi fete fiecare-un pui  
c-un ochi verzui si-un ochi caprui.  
Iar cind o fi uitat sa mor  
la circiuma din mahala  
sorbita-n calea pumnilor  
posirca acra viu sa stea.  
"Hei... viata, viata... iesi din cort  
hai, pune-mi-te iar pe dant...

te uita... zace colo-n sant  
motanul mort, motanul mort..."

11 August 1955

### Anica

Sughita:  
Cineva gindea la ea.  
Cam peste-o luna-i dusa la vedere  
...Odaia zace in tacere,  
perdeaua are ciucuri, creturi,  
pe masa - cinci dulceturi.  
Cind se-ntoarce de la el,  
spirc, pe ea, un porumbel.  
Petitoarele ii spun  
ca-i semn bun.

Octombrie 1954

### La poarta

Vaselica din Socoli  
Sufera de sapte boli;  
una-n suflet, trei in ea;  
si-alte trei la bidinea,  
c-a facut amor pe bani  
cu lichele si golani.  
Blestemat s-ai fie patul,  
c-a bolnavit tot satul.  
Mi-a zis Leana lu' Matei  
c-a vazut-o-n calea ei  
ieri, si ca era batuta --  
ochii-n lapte de cucuta,  
sinii revarsati pe pintec  
de rusine, lung si trist --  
c-a avut-o insusi Crist.

Ianuarie 1955

## **Bocet**

Nu mai dasi pe la icoane,  
d-ai-a te-ai pierdut, loane...  
Singur ti-ai facut dreptate  
cu cutitul pe la spate,  
de-ai belit la drumul mare,  
cum trecea, pe fiescare...  
Nu-ti stersesesi din faptura  
casul inca de la gura  
Hamesit cum fusi de foame  
te-ai crezut haiduc, loane.  
Curvele de tot ce sunt  
te-au fost leganat in cint;  
Tot te-au incalzit cu dor  
si dulceata vorbelor...  
Si te-ai potrivit la soapta,  
minte cruda si necapta,  
calea-n codru de-o luasi  
plin de visuri si de casi  
Dara iarna n-o stiui,  
nici ce-abate vintul sui...  
...Treispe lupi te-au incoltit,  
foamea de si-au izbavit  
si te-su incalzit cu dintii  
carnea ta si ochii mintii,  
de te duci cu pasi desculti  
leganat in treispe burti

9-10 Ianuarie 1955

## **Nu mai palpaie nici o pasare, nici o stea**

Cerul a obosit deasupra ta  
Hai, Nichita, stringe-ti pleoapa  
de pleoapa, strange-le  
Amurgul curge pe langa ochii tai uimiti  
de parca-ar vrea sa va priviti  
unul altuia, sangele

## **Cântec de dor**

Ma culcasem linga glasul tau.  
Era tare bine acolo si sinii tai calzi imi pastrau  
timplele.  
Nici nu-mi mai amintesc ce cintai.  
Poate ceva despre crengile si apele care ti-au cutreierat  
noptile.  
Sau poate copilaria ta care a murit  
undeva, sub cuvinte.  
Nici nu-mi mai amintesc ce cintai.  
Ma jucam cu palmile in zulufii tai.

Erau tare indaratnici  
si tu nu ma mai bagai de seama.  
Nici nu-mi mai amintesc de ce plingeari.  
Poate doar asa, de tristetea amurgurilor.  
Ori poate de drag  
si de blindete.  
Nu-mi mai amintesc de ce plingeari.  
Ma culcasem linga glasul tau si te iubeam.

## **Primăvara**

Primejdii dulci alcatuind sub gene,  
mi te iveri istovitor de dulce  
cu sinii bulbucati zvicnind sa culce  
pe ei sarutul lutului, alene.  
Te stingi incet din mine, iara  
sub piept loveste-n caldarim o minge  
si ziua pe trotuare se prelinge,  
lasind in urma-i iz de primavara.  
Alaturi de mocirlele uscate  
ies pomii toti cu trunchiurile-n floare  
Hei... zi cu soare-n zare, spune-mi oare  
cam cite fete-s astazi deflorate?  
Un orizont pierdut, cu buze rosii  
saruta-n crestet noaptea pe hotare  
Cocoarele revin din departare  
si mor in primavara ofticosii...

Februarie 1955

## **Toata frunza-mi zice lotru**

c-am furat un ram din codru...  
Cimpu-i nins si tot mi-as duce  
dorurile-n el, nauce,  
dara noptile-nstelate  
i le tine lui pe toate.  
Tot as sta si tot mi-i modru.  
Inserarea-mi zice lotru,  
seara confundata-n moina,  
c-am furat din ea o doina  
ce-am cintat-o in nestire...  
Numai mindra-mi zice mire...  
...dar la capul dragei mele,  
plop is urca frunza-n stele  
vintul de-l ingina-n ramuri,  
plopul alb cu noaptea-n ramuri.

Ianuarie 1956

## **Edict**

Pot sa fiu uitat, pentru ca  
nu tin la brate, pot sa-mi lipseasca.

Pot fi parasit, pentru ca  
nu-mi iubesc picioarele, pot merge  
si cu aerul.

Pot fi lasat singur, pentru ca  
sangele meu se varsa in mare  
oricum.

E loc.

Toate coastele s-au ridicat  
ca niste bariere.

E lumina destula.  
Privirile mele  
nu vad decat o singura masca.

Dar ea nu exista inca,  
asa ca e loc, e loc, este.

Cu mana stanga ti-am intors spre mine chipul,  
sub cortul adormitilor gutui  
si de-as putea sa-mi rup din ochii tai privirea,  
vazduhul serii mi-ar parea caprui.

Mi s-ar parea ca deslusesc, prin crengi,  
zvelti vanatori, in arcuitii lei  
din goana calului, cum isi subtie arcul.  
O, tinde-ti mana stanga catre ei  
si stinge tu conturul lor de lemn subtire  
pe care ramurile l-au aprins,  
suind sub luna-n seve caii repezi  
ce-au ratacit cu timpul, pe intins.

Eu te privesc in ochi si-n jur sa sterg copacii  
In ochii tai cu luna ma rasfrang  
... si ai putea, uitand, sa ne strivesti in gene  
dar chipul ti-l intorn, pe bratul stang.  
Tacerea se izbeste de trunchiuri, se-ncrucise,  
se face departare, se face nisip.

Mi-am intors catre soare unicul chip,  
umerii meu smulg din goana frunzise.

Campul taindu-l, pe doua potcoave  
calul meu salta din lut, fumegind.

Ave, ma-ntorc catre tine, eu.  
Ave!

Soarele a izbucnit peste lume strigind.

Tobe de piatra bat, soarele creste,

taria cu acvile din fata lui  
se prabuseste in trepte de aer, sticleste.

Tacerea se face vint albastrui,  
pintenul umbrei mi-l creste  
in coastele cimpului.

Soarele rupe orizontul in doua.

Taria isi naruie sifirsetele-i carcere.

Sulite-albastre, fara intoarcere,  
privirile mi le-azvirl, pe-amindoua,  
sa-l intimpine fericite si grave.

Calul meu salta pe doua potcoave.

Ave, marea-a luminilor, ave!

Soarele salta din lucruri, strigind  
clatina muchiile surde si grave.

Sufletul meu il intimpina, ave!

Calul meu salta pe doua potcoave.

Coama mea blonda arde in vint.

## **Leoaica tinara, iubirea**

mi-ai sarit in fata.

Ma pindise-n incordare  
mai demult.

Coltii albi mi i-a infipt in fata,  
m-a muscat leoaica, azi, de fata.  
Si deodata-n jurul meu, natura  
se facu un cerc, de-a-dura,  
cind mai larg, cind mai aproape,  
ca o stringere de ape.

Si privirea-n sus tisni,  
curcubeu taiat in doua,  
si auzul o-ntilni  
tocmai linga ciocarcarlii.

Mi-am dus mina la sprinceana,  
la timpla si la barbie,  
dar mina nu le mai stie.

Si aluneca-n nestire  
pe-un desert in stralucire,  
peste care trece-alene  
o leoaica aramie  
cu miscarile viclene,  
inca-o vreme,  
si-nca-o vreme...



## **Îmbrățisarea**

Cand ne-am zarit, aerul dintre noi  
si-a aruncat dintr-o data  
imaginea copacilor, indiferenti si goi,  
pe care-o lasa sal strabata.

Oh, ne-am zvarlit, strigandu-ne pe nume,  
unul spre celalalt, si-atat de iute,  
ca timpul se turti-ntre piepturile noastre,  
si ora, lovita, se sparse-n minute.  
As fi vrut sa te pastrez in brate  
asa cum tin trupul copilariei, intrecut,  
cu mortile-i nerepetate.  
Si sa te-mbratisez cu coastele-as fi vrut.

## **Ce bine că esti**

E o intimplare a fiintei mele  
si atunci fericirea dinlauntrul meu  
e mai puternica decit mine, decit oasele mele,  
pe care mi le scrisnesti intr-o imbratisare  
mereu dureroasa, minunata mereu.  
Sa stam de vorba, sa vorbim, sa spunem cuvinte  
lungi, sticloase, ca niste dalti ce despart  
fluviul rece in delta fierbinte,  
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.  
Du-ma, fericire, in sus, si izbeste-mi  
timpla de stele, pina cind  
lumea mea prelunga si in nesfirsire  
se face coloana sau altceva  
mult mai inalt si mult mai curind.  
Ce bine ca esti, ce mirare ca sunt!  
Doua cintece diferite, lovindu-se amestecindu-se,  
doua culori ce nu s-au vazut niciodata,  
una foarte de jos, intoarsa spre pamint,  
una foarte de sus, aproape rupta  
in infrigurata, neasemuita lupta  
a minunii ca esti, a-ntimplarii ca sunt.

## **Ploua infernal,**

si noi ne iubeam prin mansarde.  
Prin cerul ferestrei, oval,  
norii curgeau in luna lui Marte.  
Peretii odaii erau  
nelinistiti, sub desene in creta.  
Sufletele noastre dansau  
nevazute-ntro lume concreta.  
O sa te ploua pe aripi, spuneai,  
ploua cu globuri pe glob si prin vreme.  
Nu-i nimic, iti spuneam, Lorelei,  
mie-mi ploua zborul, cu pene.

Si ma-naltam.

Si nu mai stiam unde-mi

lasasem in lume odaia.

Tu ma strigai din urma:

raspunde-mi, raspunde-mi,

cine-s mai frumosi:

oamenii?... ploaia?...

Ploua infernal, ploaie de tot nebuneasca,

si noi ne iubeam prin mansarde.

N-as mai fi vrut sa se sfirseasca

niciodata-acea luna-a lui Marte.

## **Viata mea se iluminează**

Parul tau e mai decolorat de soare,

regina mea de negru si de sare.

Tarmul s-a rupt de mare si te-a urmat

ca o umbra, ca un sarpe dezarmat.

Trec fantome-ale verii in declin,

corabiile sufletului meu marin.

Si viata mea se ilumineaza,

sub ochiul tau verde la amiaza,

cenusiu ca pamantul la amurg.

Oho, alerg si salt si curg.

Mai lasa-ma un minut.

Mai lasa-ma o secunda.

Mai lasa-ma o frunza, un fir de nisip.

Mai lasa-ma o briza, o unda.

Mai lasa-ma un anotimp, un an, un timp.

## **Poveste sentimentală**

Pe urma ne vedeam din ce in ce mai des.

Eu stateam la o margine-a orei,

tu - la cealalta,

ca doua toarte de amfora.

Numai cuvintele zburau intre noi,

inainte si inapoi.

Virtejul lor putea fi aproape zarit,

si deodata,

imi lasam un genunchi,

iar cotul mi-infigeam in pamint,

numai ca sa privesc iarba-nclinata

de caderea vreunui cuvint,

ca pe sub laba unui leu alergind.

Cuvintele se roteau, se roteau intre noi,

inainte si inapoi,

si cu cit te iubeam mai mult, cu atit

repetau, intr-un virtej aproape vazut,

structura materiei, de la-nceput.

### **Emotie de toamnă**

A venit toamna, acopera-mi inima cu ceva,  
cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.  
Ma tem ca n-am sa te mai vad, uneori,  
ca or sa-mi creasca aripi ascutite pana la nori,  
ca ai sa te ascunzi intr-un ochi strain,  
si el o sa se-nchida cu o frunza de pelin.  
Si-atunci ma apropii de pietre si tac,  
iau cuvintele si le-nec in mare.  
Suier luna si o rasar si o prefac  
intr-o dragoste mare.

### **Dreptul la timp**

Tu ai un fel de paradisi al tau  
in care nu se spun cuvinte.  
Uneori se misca dintr-un brat  
si cateva frunze iti cad inainte.  
Cu ovalul fetei se sta inclinat  
spre o lumina venind dintr-o parte  
cu mult galben in ea si multa lene,  
cu trambuline pentru saritorii in moarte.  
Tu ai un fel al tau senin  
De-a ridica orasele ca norii,  
si de-a muta secundele mereu  
pe marginea de Sud a orei,  
cand aerul devine mov si rece  
si harta serii fara margini,  
si-abia mai pot ramane-n viata  
mai respirand, cu ochii lungi, imagini.

### **Basorelief cu eroi**

Soldatii cei tineri s-au asezat in vitrina,  
chiar asa cum au fost gasiti, impuscati in frunte,  
ca sa fie vazuti s-au asezat in vitrina,  
respectandu-si intocmai miscarea lor ultima,  
profilul, bratul, genunchiul, miscarea lor ultima,  
cind au fost impuscati pe neasteptate in frunte  
sau intre omoplati cu o flacara mai subtire  
decit un deget de copil care arata luna.  
In urma lor a ramas goala baraca,  
mirosind a obiele, a tigari strivite, a fereastra inchisa.  
Valizele de lemn care umplu baraca  
mai clantane inca din fierul minerelor,  
asa cum clantane luna din fierul minerelor  
acum, cu putin inainte de-a fi deschisa,  
ca sa se caute-n ea scrisorile vechi si fotografiile vechi  
ale timpului.  
Soldatii cei tineri stau dati cu ceara

pe fete si pe miini, ca sa luceasca  
dati cu ceara ca sa luceasca, dati cu ceara,  
si asezati intocmai asa cum erau in secunda  
cind viata s-a rupt si moartea a-nghitit secunda.  
Stau asa nemiscati, ne-ncetind sa luceasca,  
si noi ne uitam la ei cum am privi luna  
rasarind chiar din mijlocul pietii.  
Pentru noi, care sintem acum de-o virsta cu ei,  
desi stau de ani lungi in vitrina,  
pentru noi, care i-am ajuns din urma si trecem de ei,  
si inima batind avem, si memorie,  
o proaspata, din cale-afara de proaspata memorie,  
soldatii cei tineri s-au asezat in vitrina  
si se imita pe ei insisi intr-una,  
ca si cum ar fi vii.

### **Frunzisuri**

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie.  
Amintirea intamplarilor mele  
vine din viitor, nu din trecut.

Deci spun:  
se vor darama mari fringhii de ploaie  
prin aerul umed care ne-a-nfasurat  
inseririle.

Inima, inima, planeta misterioasa,  
suflete, suflete, aer prin care se-apropie  
imaginile tale tandre, putin fluturate  
de respiratia mea.

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie,  
aniversarea pietrelor de caldaram in care  
potcoava lunii va izbi, cand voi trece ridicat in sa  
aniversarea bicicletelor rezemate de zid, aniversarea  
numerelor de licean purtate la maneca,  
aniversarea tuturor vorbelor care  
tin in dintii literelor  
dorintele, dragostea...

Inima, inima, planeta misterioasa  
pe care mi-ar fi placut sa traiesc si sa mor.

## **Către Galateea**

Iti stiu toate timpurile, toate miscarile, toate  
parfumurile  
si umbra ta, si tacerile tale, si sanul tau  
ce cutremur au si ce culoare anume,  
si mersul tau, si melancolia ta, si sprancenele tale,  
si bluza ta, si inelul tau, si secunda  
si nu mai am rabdare si genunchiul mi-l pun in pietre  
si ma rog de tine,  
naste-ma.

Stiu tot ce e mai departe de tine,  
atat de departe, incat nu mai exista aproape -  
dupa-amiaza, dupa-orientul, dincolo-de-marea...  
si tot ce e dincolo de ele,  
si atat de departe, incat nu mai are nici nume.  
De aceea-mi indoi genunchiul si-l pun  
pe genunchiul pietrelor, care-l ingana.

Si ma rog de tine,  
naste-ma.

Stiu tot ceea ce tu nu stii niciodata, din tine.  
Bataia inimii care urmeaza bataii ce-o auzi,  
sfarsitul cuvântului a carui prima silaba tocmai o spui  
copacii - umbre de lemn ale vinelor tale,  
raurile - miscatoare umbre ale sangelui tau,  
si pietrele, pietrele - umbre de piatra ale genunchiului  
meu,  
pe carc mi-l plec in fata ta si ma rog de tine,  
naste-ma.  
Naste-ma.

## **Somnul cu fierăstraie-n el**

Somnul cu fierăstraie-n el  
taie capetele cailor  
si caii alearga nechezind cu sange,  
ca niste mese rosii, fugite pe strazi,  
de la cina cea de taina.

Si caii alearga, in aburii rosii  
clatinand umbre.  
In sai, fantome.

Frunze se lipesc de gaturile lor  
sau se prabusec de-a dreptul in ele,  
cum se prabuseste umbra copacului in fantani.

Aduceti galeti, aduceti cani mari de sticla,  
aduceti cani si pahare.

Aduceti castile vechi ramase din razboi,  
aduceti-i pe toti carora le lipseste un ochi,  
sau in loc de brat au un loc liber,  
care poate fi umplut.

Peste tot sange de cal decapitat  
curge in voie, si  
eu cel care-am vazut primul  
acestea  
va vestesc ca am baut din el ...

## **Tinerii**

Se saruta, ah, se saruta, se saruta  
tinerii pe strazi, in bistrouri, pe parapete,  
se saruta intruna ca si cum ei insisi  
n-ar fi decit niste terminatii  
ale sarutului.  
Se saruta, ah, se saruta printre masinile-n goana,  
in statiile de metrou, in cinematografe,  
in autobuze, se saruta cu disperare,  
cu violenta, ca si cum  
la capatul sarutului, la sfirsitul sarutului, dupa sarut  
n-ar urma decit batrinetea proscrisa  
si moartea.  
Se saruta, ah, se saruta tinerii subtiri  
si indragostiti, Atit de subtiri, ca si cum  
ar ignora existenta piinii pe lume.  
Atit de indragostiti, ca si cum, ca si cum  
ar ignora existenta insasi a lumii.  
Se saruta, ah, se saruta ca si cum ar fi  
in intuneric, in intunericul cel mai sigur,  
ca si cum nu i-ar vedea nimeni, ca si cum  
soarele ar urma sa rasara  
luminos  
abia  
dupa ce gurile rupte de sarut si-nsingerate  
n-ar mai fi in stare sa se sarute  
decit cu dintii.

## **Orologiu cu statui**

Pietrele deschid un ochi de piatra,  
oasele deschid un ochi de os.

Cite-un bot au ciinii-n loc de ochi, si latra  
din trei boturi, generos.

E un schimb de ochi mereu in aer.

Ochiul de pisica trece-n frunze.

Frunzele fosnesc cu dulce vaier  
in orbitele pisicilor lehuze.

Eu ramin cu pleoapele deschise, aburite.

Ochiul meu sticleste-n turnul primariei,  
si, deodata, simt cum prin orbite  
cu un prunc in brate-apar statuile Mariei.

## **Coagula tristetea deodată...**

Coagula tristetea deodata,  
ca-n valuri , trupul de margean,  
si trupuri de-necati zvarlea din matca  
privirea cand mi-o prelungeam.

S-a dus si ora de azi.

La radio s-a dat ora exacta :

"Cling, clang" sau "Ping, pong"

Toti isi privesc ceasurile

numai murdarul de mine

ca si cum nimica nu ar fi,

ma gandeam , sau poate chiar strigam:

"-Hai sa ne strangem in brate,

hai, hai sa ne strangem in brate!"

## **Poezia**

Poezia este ochiul care plange.

Ea este umarul care plange,

ochiul umarului care plange.

Ea este mana care plange,

ochiul mainii care plange.

Ea este tapa care plange,

ochiul calciului care plange.

O voi, prieteni,

poezia nu este lacrima

ea este insusi plansul,

plansul unui ochi neinventat,

lacrima ochiului

celui care trebuie sa fie frumos,

lacrima celui care trebuie sa fie fericit.

Pleoapa cu dinti, cu lacrima manjita,  
sare cazuta in bucate,  
dovada ca nu pot trai numai acum  
sunt amintirele mele, toate ...

Dovada ca nu pot vedea fara martori  
e copilaria, adolescenta mea,  
dubland nefiinta acestei secunde  
cu nefiinta ei de candva.

## **Ah, rasu' plansu'**

ah, rasu' plansu'

ma bufneste cand spun

secunde vechi putrezind in secunda  
de-acum.

Ah, rasu' plansu'

ah, rasu' plansu'

in ochiul lucrurilor reci

si-n dintele lor muscator, ca si scepstrul  
neinventatilor regi.

## **Zicere**

Orice om prost este o gratie.

O, tu abundenta de colivii!

Inima tu, felina pramatie

pandind peste tot colibri.

Ca noroc, pasarile cantatoare

stau la locul lor agatate in cui.

Ce noroc, fiecare

are pasarea lui.

Fiecare om prost e o gratie groasa

pentru stelele cazatoare

astfel se face ca ele se lasa

numai cand suna ora de culcare.

Atunci cerul ramane neprivit

si fiecare stea de capul ei, -

iar cine nu a adormit

are dreptul la o pasare cantatoare,

la doua, la trei ...

### **Necuvintele**

El a intins spre mine o frunza ca o mana cu degete.  
Eu am intins spre el o mana ca o frunza cu dinti.  
El a intins spre mine o ramura ca un brat.  
Eu am intins spre el bratul ca o ramura.  
El si-a inclinat spre mine trunchiul  
ca un mar.  
Eu am inclinat spre el umarul  
ca un trunchi noduros.  
Auzeam cum se-nteteste seva lui batand  
ca sangele.  
Auzea cum se incetinesc sangele meu suind ca seva.  
Eu am trecut prin el.  
El a trecut prin mine.  
Eu am ramas un pom singur.  
El  
un om singur.

### **Muzica**

Deodata au venit pe sub copaci.  
Duceau cu ei o chitara  
care lasa in seara  
o umbra grea, triumphiulara.  
Dupa aceea au inceput sa cinte  
si melodia a intins spre tine  
bratele ei reci.  
Melodia intindea spre tine  
bratele ei feline, bratele ei reci,  
si n-am simtit cind te-a-mbratisat  
cu imbratisarea  
pe care uneori ti-o da inserarea,  
electric si-ntunecat.  
Melodia ospata din tine  
cum ospateaza dintr-o prada  
o forfota de raci.  
Deodata au plecat de sub copaci.  
Duceau cu ei o chitara  
cu o umbra grea, triumphiulara,  
smulsa din seara, rupta din seara.  
Cind mi-am intors spre tine chipul  
vazui doar un schelet ce-l lustruia  
nisipul.  
O, draga mea, iubita mea,  
femeia mea,  
bine-ai venit dintotdeauna.  
Ti-am sarutat arcada, sternul,  
osul suav ce-mpodobeste mina,  
scheletul clipei strabatind eternul...

### **N-ai să vii**

N-ai sa vii si n-ai sa morti  
N-ai sa sapte intre sorti  
N-ai sa iarna, primavara  
N-ai sa doamna, domnisoara.  
Pe fundalul cel albastru  
din al ochiului meu vast  
meteor ai fost si astru  
si incest ai fost, prea cast.  
Uite-asa ramanem orbi  
surzi si ciungi de un cuvânt.  
Soarbe-ma de poti sa sorbi  
"S" e rece azi din sunt.

### **În dulcele stil clasic**

Ma invelesc de frig intr-o speranta  
cum se-nveleste soba nou zidita  
in reliefuri de faianta  
cu focul pururi logodita.  
Nu pune mana peste mine daca-i vara  
caci n-ai sa intelegi nimic  
stimata doamna-domnisoara  
din frig.  
Ci vino cand nu merge nimeni  
cand nu avem picioare, vino  
dar mai ales cand voi fi orb,  
lumino.

### **Fel de sfârșit**

Adevarata mina n-o intind.  
Nu ating cu ea decit cuvintele.  
Altfel  
copacul atins, de mirare s-ar trage in sine insusi,  
cum se trage in sine insusi cornul de melc  
si ar deveni un punct.  
Nu ating scaunul.  
S-ar trage in sine insusi  
si ar deveni un punct.  
Nici prietenii nu mi-i ating.  
Nici soarele, nici stelele, nici luna.  
Nu ating nimic.  
Desi urasc punctul, Doamne,  
locuiesc intr-un punct.

## **Testament**

Ma cirpesc cu vorbe, cu substantive,  
imi cos rana cu un verb.  
Nobile paleative  
de serv.  
Iti scriu cu trupul meu viata  
si mersul stelelor ti-l scriu.  
Vocala cea mai lunga este ata  
in care mortu-l cos, de viu.  
Caci trebuie sa dam si marturie,  
altfel nimica n-ar mai fi,  
in dulce scriere tirzie  
tinind alaturi morti si vii.  
Tu ombilic din care curge  
vorbirea numai altor guri  
fara sa stim unde ne duce  
in care dalbe viituri.  
Incit nu stim cine traieste -  
cuvintul poate, poate trupul.  
Zapada alba Doamne, poate,  
sau urma-n ea, pe care o lasa lupul...

## **Estompare**

Din ce in ce te stingi, te stergi  
de peste sternul meu, faptura,  
dira lucinda si, de melci,  
tandra arsura.  
Abia te tin intr-un cuvint,  
ori in albastrul meu iris,  
iarba-ncoltind dintr-un pamint  
de somn, de vis.  
Daca-nchid ochiul, te strivesc in pleoape,  
daca respir, te-mping in aer,  
neoglundito peste ape  
tu, dulce vaer.  
Ah, vine norul si ma sterge  
cu un burete foarte rece.  
Ramin ce-am fost, un tron de rege  
din care ai plecat de mult...

## **Ausweis**

Scot singele stampilat la vedere.  
Mi se da drumul.  
Scot osul sculptat la vedere.  
Intirzii o secunda, dar mi se da drumul.  
Scot induratoarea limba vorbita, -la vedere.  
Dictionarele sint pregatite, asa ca mi se da drumul.  
De de vrei sa treci, m-a intrebat moartea.

Sunt liber, i-am raspuns,  
asa ca nu am chef sa-ti raspund.  
Ea a stat un timp descumpanita,  
apoi, mi-a dat drumul.  
Am pe mine toate stampilele.  
Daca vreti sa stiti  
eu, unul, sunt in ordine,  
mie mi se da drumul.

## **Din nou, noi**

Bun, dar cu noi cum ramine ?  
Ei au fost mari, tragici, sfinti...  
Ei au mincat piine,  
parintilor nostri le-au fost parinti.  
Dar noi, dar cu noi ?...  
Lor le-a fost frig, au patimit,  
au mers prin zapada, prin noroi,  
au murit si s-au nemurit.  
Noi traim, cu noi cum ramine ?  
S-a hotarit ceva ?  
S-a hotarit ?  
Cind anume si ce anume ?  
Suntem, dar ne este urit !

## **Mit**

Incapabil sa pierd  
inapt pentru fire,  
alerg  
in nestire.  
Foarte greu ma primesc  
sa fiu cum sunt.  
Locul ceresc  
e sub pamint.  
Iar pamintescul  
maninca de foame cerescul.

### De dragoste

Ea sta plictisita si foarte frumoasa  
parul ei negru este separat  
mina ei luminoasa  
demult m-a uitat, -  
demult s-a uitat si pe sine  
cum atirna pe ceafa scaunului.  
Eu ma inec in lumina  
si scriesesc in crugul anului.  
li arat dintii din gura,  
dar ea stie ca eu nu rid,  
dulcea luminii faptura  
mie, pe mine ma infatiseaza pe cind  
ea sta plictisita si foarte frumoasa  
si eu numai pentru ea traiesc  
in lumea fioroasa  
de sub ceresc.

### A mea

Singurateca ea ma asteapta sa-i vin acasa,  
In lipsa mea ea se gindeste numai la mine,  
ea cea mai draga si cea mai aleasa  
dintre roabele sublime.  
Ei i se face rau de singuratate  
ea sta si spala tot timpul podeaua  
pina o face de paisprezece carate  
si tocmai sa calce pe dinsa licheaua.  
Ea spala zidul casei cu mina ei  
si atirna pe dinsul tablouri  
ca sa se bucure derbedeul, e-hei  
cazut de la usa-n ecouri.  
Ea isi asteapta barbatul betiv  
Ca sa-i vina acasa  
si degetele albe si le misca lasciv  
pentru ceafa lui cea frumoasa.  
Pregatindu-i-le de dezbatat  
ea tine in boluri si zeama acra,  
parul lung si negru si-l intinde de la usa spre pat  
sa nu greseasca barbatul niciodata  
drumul predestinat.

A venit un inger si mi-a zis:

-Esti un porc de caine,  
o jigodie si un rât.

Pute iarba sub umbra ta care o apasa;  
mocirla se numeste respiratia ta!

-De ce, i-am strigat, de ce?  
-Fara pricina!

A venit ingerul si mi-a zis:  
-Mai stravezie este sticla

decat cel mai statornic gand al tau!  
In curand ai sa mori si viermi  
iti vor forfoti in nari, in bot, in rat, in trompa!  
-De ce, i-am strigat, de ce?  
-Fara pricina! imi zise ingerul..  
Apoi ingerul, ah, ingerul, ah, ingerul, ah, ingerul  
a plecat cu aripi de aur zburand  
intr-un aer de aur.  
Fluturi de aur  
falfaiau in aura ingerului de aur.  
El zbura aiurit,  
el era cu totul si cu totul de aur.  
El se departa catre o departare de aur,  
in care apunea soarele de aur.  
-De ce te indepartezi de la mine, i-am strigat,  
de ce pleci, de ce?  
-Fara pricina mi-a raspuns, fara pricina...

### Despre starea de zbatere

Ca si cum un tais superior  
mi-ar fi despartit norii de virfurile muntilor,  
asa se zbate trupul meu urias, decapi tat,  
lasindu-si pe cer capul fugitiv.

Nu poate sa moara desi nu mai stie  
ceea ce pentru el, odinioara, a fost viata.  
Contempla ochiul de sus  
trupul de jos si in zbatere  
Din vagauna gitului tisneste  
un stol de pasari ciripitoare si verzi  
Mina isi infige ghearele  
ghearele lungi cit un taur fiecare in parte,  
mina isi infige ghearele  
in miraj  
Ochiul suspendat priveste  
deznadajduita zbatere.

Corabia de carne prinsa in furtuna  
nu se scufunda niciodata  
Ajuta-ma catedrala frumoasa  
vazuta de mine in alt oras  
Bate cu clopotele tale  
dezordonata clipa.

Ma rog la tine frumoasa catedrala  
tu, care esti in alt oras,  
fa sa se verse peste mine  
bunatatea linistii  
Nici o diferenta nu este intre trupul acesta  
si trupul oricarui fluviu  
decapitat dintr-o data de delta

cea vorbitoare.

Ajunga la tine frumoasa catedrala,  
cirdul de pasari rosii  
care urlind, croncanind, chihotind  
din gitul retezat - se ridica la cer.  
Primeste-le catedrala frumoasa  
pe limba clopotului tau, primeste-le  
Ajuta-ma catedrala frumoasa,  
vazuta de mine in alt oras  
Da-mi linistea, catedrala frumoasa,  
si altfel de moarte.

### Întrebări

Traim un prezent pur ?  
A trai inseamna timp ?  
Timpul este tot ceea ce nu intelegem ?  
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi ?  
Exista timp acolo unde nu este nimic altceva ?  
Timpul este fara sa fie ?  
Timpul este insusi Dumnezeu ?  
Inima mea bate in timp ?  
Sunetele, mirosurile,  
pipaitul, gustul, vederea  
sint chipuri ale timpului ?  
Timpul este legat de lucruri ?  
Timpul este legat de cuvinte ?  
Gindurile sint timp ?  
Timpul este insusi Dumnezeu ?  
A fi, inseamna timp ?  
A avea, inseamna timp ?  
Ceasurile sunt bisericile noastre  
de mina sau de buzunar,  
de perete...  
Ne rugam luind cunostinta  
de bataia lor inscrisa pe cadrane...

### Altă matematică

Noi stim ca unu ori unu fac unu,  
dar un inorog ori o para  
nu stim cit face.  
Stim ca cinci fara patru fac unu,  
dar un nor fara o corabie  
nu stim cit face.  
Stim, noi stim ca opt  
impartit la opt fac unu,  
dar un munte impartit la o capra  
nu stim cit face.  
Stim ca unu plus unu fac doi,

dar eu si cu tine,  
nu stim, vai, nu stim cit facem.  
Ah, dar o plapuma  
inmultita cu un iepure  
face o roscovana, desigur,  
o varza impartita la un steag  
fac un porc,  
un cal fara un tramvai  
face un inger,  
o conopida plus un ou,  
face un astragal...  
Numai tu si cu mine  
inmultiti si impartiti  
adunati si scazuti  
raminem aceiasi...  
Pieri din mintea mea !  
Revino-mi in inima !

### Nedreptate

De ce sa auzim si de ce sa avem urechi pentru auz ?  
Atit de pacatosi sa fim noi incit sa fim nevoiti  
sa avem  
sperante, pentru frumuseti  
si pentru duiosie, ochi  
si pentru alergare, picioare ?  
Atit de nefericiti sa fim noi  
incit sa trebuiasca sa ne iubim.  
Atit de nestabili sa fim noi  
incit sa trebuiasca sa ne prelungim  
prin nastere  
tristetatea noastra urita  
si dragostea noastra infrigurata ?

### Colinda pe loc

Niciodata nu putem gresi prea mult  
din pricina propriilor nostri ochi care vad aceasta.  
Si nici minti nu putem prea mult sa mintim  
din pricina spaimei de-a ramine noi insine surzi.  
Nici prea mult nu putem sa traim  
si nici prea frumos nu putem sa traim.  
Altfel am putea sa ne dezamagim stramosii.  
Altfel am putea sa ratam sansa de a se naste  
cei care nu s-au nascut.  
Ne putem bucura numai atunci cind nu ne vede nimeni,  
Cind nu ne vedem nici macar noi insine.  
Nu, noi nu ne multumim cu putin,  
dar stim ca mai mult nu ni se cuvine.



## **Rugăciunea**

Iarta-ma si ajuta-ma  
si spala-mi ochiul  
si intoarce-ma cu fata  
spre invizibilul rasarit din lucruri.  
Iarta-ma si ajuta-ma  
si spala-mi inima  
si toarna-mi aburul sufletului,  
printre degetele tale.  
Iarta-ma si ajuta-ma  
si ridica de pe mine  
trupul cel nou care-mi apasa  
si-mi striveste trupul cel vechi.

Iarta-ma si ajuta-ma  
si ridica de pe mine  
ingerul negru  
care mi-a indurerat caracterul.

Eu nu sunt altceva decât  
o pata de sânge  
care vorbește.  
Intunecând întunericul,  
iata  
portile luminii.

## **Evocare**

Ea era frumoasa ca umbra unei idei, --  
a piele de copil mirosea spinarea ei,  
a piatra proaspat sparta  
a strigat dintr-o limba moarta.  
Ea nu avea greutate, ca respirarea.  
Rizinda si plinginda cu lacrimi mari  
era sarata ca sarea  
slavita la ospete de barbari.  
Ea era frumoasa ca umbra unui gind.  
Intre ape, numai ea era pamint.

## **Tonul**

Osul e o bucurie numai atunci cand este os al fruntii,  
cand apare iar nu dezbinata,  
cum e vertebra alcalina  
din toiul greu al carnii si al nuntii.

Ma voi supune la dezobisnuire de  
felul meu de-a fi,  
dar nu la parasire,  
ce-o tine-n dinsul verbul lui a fi.

M-oi dezobisnui si eu de trup,

nascand un Fat-frumos al verbelor,  
cum lupul s-a dezobisnuit de lup,  
de foame.

Am sa ma dezobisnuiesc de stelele cerului  
cum apa ingheata dezobisnuita de fulgul zapezii,  
imi voi lua trupul infrigurat  
si da-l-voi eu insumi sa mi-l pasca iezii.

Sa ma dezobisnuiesc sa mai fiu om  
mi-a fost dat destul de usor.

Sa ma dezobisnuiesc sa  
traiesc mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi ma dezobisnuiesc cel mai greu,  
sunt singuri si pe zapada.

Desigur, va trebui sa ma dezobisnuiesc singuratate.

Desigur, va trebui sa ma dezobisnuiesc de zapada.

In rest, vreme trece, vreme vine.

## **Semn 1**

Plutea o floare de tei  
in launtrul unei gandiri abstracte  
desertul se umpluse cu lei  
si de plante.

Un tanar metal transparent  
subtire ca lama taioasa  
taia orizonturi curbate si lent  
despartea privirea de ochi  
cuvantul, de idee,  
raza, de stea  
pe cand plutea o floare de tei  
in launtrul unei gandiri abstracte.

## **Nod 19**

la cunostinta ca pot ucide,  
ca pot zdrobi cu calcaiul capul suav  
al stelei rasarinde si placide,  
din pricina careia am devenit zugrav!

la cunostinta ca nu am mila de mine,  
ca sangele meu mi-l amestec cu mestecenii!

Grabnic ti-aduc la cunostinta toate acestea!

Vezi ce faci!

## **SENSUL IUBIRII 1960**

### **Lună în câmp**

Cu mana stânga ti-am întors spre mine chipul,  
sub cortul adormitilor gutui  
si de-as putea să-mi rup din ochii tai privirea,  
vazduhul serii mi-ar parea caprui.

Mi s-ar parea ca deslusesc, prin crengi,  
zvelti vanatori, în arcuitii lei  
din goana calului, cum isi subtie arcul.  
O, tinde-ti mana stânga catre ei

si stinge tu conturul lor de lemn subtire  
pe care ramurile l-au aprins,  
suind sub luna-n seve caii repezi  
ce-au ratacit cu timpul, pe intins.

Eu te privesc în ochi si-n jur să sterg copacii  
In ochii tai cu luna mă rasfrang  
... si ai putea, uitand, să ne strivesti în gene  
dar chipul ti-l intorn, pe bratul stâng.

### **O călărire în zori**

Tacerea se izbeste de trunchiuri, se-ncrucise,  
se face departare, se face nisip.  
Mi-am întors catre soare unicul chip,  
umerii meu smulg din goana frunzise.  
Campul taindu-l, pe doua potcoave  
calul meu salta din lut, fumegind.  
Ave, mă-ntorc catre tine, eu. Ave!  
Soarele a izbucnit peste lume strigind.

Tobe de piatra bat, soarele creste,  
taria cu acvile din fata lui  
se prabuseste în trepte de aer, sticleste.  
Tacerea se face vint albastrui,  
pintenul umbrei mi-l creste  
în coastele cimpului.

Soarele rupe orizontul în doua.  
Taria isi naruie sfirsetele-i carcere.  
Sulite-albastre, fără intoarcere,  
privirile mi le-azvirl, pe-amindoua,  
să-l intimpine fericite si grave.  
Calul meu salta pe doua potcoave.  
Ave, marea-a luminilor, ave!

Soarele salta din lucruri, strigind  
clatina muchiile surde si grave.

Sufletul meu il intimpina, ave!  
Calul meu salta pe doua potcoave.  
Coama mea blonda arde în vint.

## În dulcele stil clasic 1970

### A mea

Singurateca ea mă asteapta să-i vin acasa,  
In lipsa mea ea se gindeste numai la mine,  
ea cea mai draga si cea mai aleasa  
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singuratate  
ea sta si spala tot timpul podeaua  
până o face de paisprezece carate  
si tocmai să calce pe dinsa licheaua.

Ea spala zidul casei cu mâna ei  
si atirna pe dinsul tablouri  
ca să se bucure derbedeul, e-hei  
cazut de la usa-n ecouri.

Ea isi asteapta barbatul betiv  
Ca să-i vina acasa  
si degetele albe si le misca lasciv  
pentru ceafa lui cea frumoasa.

Pregatindu-i-le de dezbatat  
ea tine în boluri si zeama acra,  
parul lung si negru si-l intinde de la usa spre pat  
să nu greseasca barbatul niciodata  
drumul predestinat.

### Al meu suflet, Psyhée

A venit un inger si mi-a zis:  
-Esti un porc de câine,  
o jigodie si un rât.  
Pute iarba sub umbra ta care o apasa;  
mocirla se numeste respiratia ta!  
-De ce, i-am strigat, de ce?  
-Fara pricina!  
A venit ingerul si mi-a zis:  
-Mai stravezie este sticla  
decât cel mai statornic gând al tau!  
In curand ai să mori si viermi  
iti vor forfoti în nari, în bot, în rat, în trompa!  
-De ce, i-am strigat, de ce?  
-Fara pricina! îmi zise ingerul...  
Apoi ingerul, ah, ingerul, ah, ingerul, ah, ingerul  
a plecat cu aripi de aur zburand  
intr-un aer de aur.  
Fluturi de aur  
falfaiau în aura ingerului de aur.  
El zbura aiurit,

el era cu totul si cu totul de aur.  
El se departa catre o departare de aur,  
în care apunea soarele de aur.  
-De ce te indepartezi de la mine, i-am strigat,  
de ce pleci, de ce?  
-Fara pricina mi-a raspuns, fără pricina...

### Ausweis

Scot singele stampilat la vedere.  
Mi se da drumul.  
Scot osul sculptat la vedere.  
Intirzii o secunda, dar mi se da drumul.

Scot induratoarea limba vorbita, -la vedere.  
Dictionarele sint pregatite, asa ca mi se da drumul.

De de vrei să treci, m-a intrebat moartea.  
Sunt liber, i-am raspuns,  
asa ca nu am chef să-ti raspund.  
Ea a stat un timp descumpanita,  
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate stampilele.  
Daca vreti să stiti  
eu, unul, sunt în ordine,  
mie mi se da drumul.

### De dragoste

Ea sta plictisita si foarte frumoasa  
parul ei negru este separat  
mâna ei luminoasa  
demult m-a uitat, -  
demult s-a uitat si pe sine  
cum atirna pe ceafa scaunului.  
Eu mă inec în lumina  
si scrisnesc în crugul anului.  
li arat dintii din gura,  
dar ea stie ca eu nu rid,  
dulcea luminii faptura  
mie, pe mine mă infatiseaza pe când  
ea sta plictisita si foarte frumoasa  
si eu numai pentru ea traiesc  
în lumea firoasa  
de sub ceresc.

### **Din nou, noi**

Bun, dar cu noi cum ramine ?  
Ei au fost mari, tragici, sfinti...  
Ei au mincat piine,  
parintilor nostri le-au fost părinti.

Dar noi, dar cu noi ?...  
Lor le-a fost frig, au patimit,  
au mers prin zapada, prin noroi,  
au murit si s-au nemurit.

Noi traim, cu noi cum ramine ?  
S-a hotarit ceva ? S-a hotarit ?  
Când anume si ce anume ?  
Suntem, dar ne este urit !

### **Estompare**

Din ce în ce te stingi, te stergi  
de peste sternul meu, faptura,  
dira lucinda si, de melci,  
tandra arsura.

Abia te tin într-un cuvint,  
ori în albastrul meu iris,  
iarba-ncoltind dintr-un pământ  
de somn, de vis.

Daca-nchid ochiul, te strivesc în pleoape,  
daca respir, te-mping în aer,  
neoglundito peste ape  
tu, dulce vaer.

Ah, vine norul si mă sterge  
cu un burete foarte rece.  
Ramin ce-am fost, un tron de rege  
din care ai plecat de mult...

### **Fel de sfârsit**

Adevarata mâna n-o intind.  
Nu ating cu ea decât cuvintele.  
Altfel  
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine insusi,  
cum se trage în sine insusi cornul de melc  
si ar deveni un punct.  
Nu ating scaunul.  
S-ar trage în sine insusi  
si ar deveni un punct.  
Nici prietenii nu mi-i ating.  
Nici soarele, nici stelele, nici luna.  
Nu ating nimic.

Desi urasc punctul, Doamne,  
locuiesc într-un punct.

### **În dulcele stil clasic**

Mă invelesc de frig într-o speranta  
cum se-nveleste soba nou zidita  
în reliefuri de faianta  
cu focul pururi logodita.

Nu pune mana peste mine daca-i vara  
căci n-ai să intelegi nimic  
stimata doamna-domnisoara  
din frig.

Ci vino când nu merge nimeni  
când nu avem picioare, vino  
dar mai ales când voi fi orb,  
lumino.

### **Mit**

Incapabil să pierd  
inapt pentru fire,  
alerg  
în nestire.  
Foarte greu mă primesc  
să fiu cum sunt.  
Locul ceresc  
e sub pământ.  
Iar pamintescul  
maninca de foame cerescul.

### **N-ai să vii**

N-ai să vii si n-ai să morti  
N-ai să sapte intre sorti  
N-ai să iarna, primavara  
N-ai să doamna, domnisoara.

Pe fundalul cel albastru  
din al ochiului meu vast  
meteor ai fost si astru  
si incest ai fost, prea cast.

Uite-asa ramanem orbi  
surzi si ciungi de un cuvant.  
Soarbe-mă de poti să sorbi  
"S" e rece azi din sunt.

## Testament

Mă cirpesc cu vorbe, cu substantive,  
îmi cos rana cu un verb.  
Nobile paleative  
de serv.

Iti scriu cu trupul meu viata  
si mersul stelelor ti-l scriu.  
Vocala cea mai lunga este ata  
în care mortu-l cos, de viu.

Căci trebuie să dam si marturie,  
altfel nimica n-ar mai fi,  
în dulce scriere tirzie  
tinind alături morti si vii.

Tu ombilic din care curge  
vorbirea numai altor guri  
fără să stim unde ne duce  
în care dalbe viituri.

Incit nu stim cine traieste -  
cuvintul poate, poate trupul.  
Zapada alba Doamne, poate,  
sau urma-n ea, pe care o lasa lupul...

## Măretia frigului 1972

### Altă matematică

Noi stim ca unu ori unu fac unu,  
dar un inorog ori o para  
nu stim cât face.  
Stim ca cinci fără patru fac unu,  
dar un nor fără o corabie  
nu stim cât face.  
Stim, noi stim ca opt  
impartit la opt fac unu,  
dar un munte impartit la o capra  
nu stim cât face.  
Stim ca unu plus unu fac doi,  
dar eu si cu tine,  
nu stim, vai, nu stim cât facem.

Ah, dar o plapuma  
inmultita cu un iepure  
face o roscovana, desigur,  
o varza impartita la un steag  
fac un porc,  
un cal fără un tramvai  
face un inger,  
o conopida plus un ou,  
face un astragal...

Numai tu si cu mine  
inmultiti si impartiti  
adunati si scazuti  
raminem aceiasi...

Pieri din mintea mea !  
Revino-mi în inima !

### Cavaler al florii de cires

Chip de cireasă muscată de un elf  
zburind tot timpul intr-un alt  
miraj visat.

...Sandr pe care mi-o-nalta un zeu  
in salt pe inorogul vel inalt  
si însuât.

Si voi veni să mă prostern  
mai mult rănit si mult  
invins,

Cind ai să bati pe un cadran etern  
un nor mai alb si mult mai mult

care a nins.

### Ciresar

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm  
pasărea din zbor, iarba inverzind.  
Noi sintem un fel de martori  
ai adolescentei ruginind.

Nimeni nu ne spune: bea, flămîndule !  
Nimeni nu ne spune: insetatule !  
Curge primăvara pe sub fluturi,  
visător podeaua curge pe sub tine, patule !

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos,  
cade-mi tu in gura mea uscată  
rosie cireasă dintr-un chiparos,  
zină inventată !

### Colinda pe loc

Niciodata nu putem gresi prea mult  
din pricina propriilor nostri ochi care vad aceasta.  
Si nici minti nu putem prea mult să mintim  
din pricina spaimei de-a ramine noi insine surzi.

Nici prea mult nu putem să traim  
si nici prea frumos nu putem să traim.  
Altfel am putea să ne dezamagim stramosii.  
Altfel am putea să ratam sansa de a se naste  
cei care nu s-au născut.

Ne putem bucura numai atunci când nu ne vede nimeni,  
Când nu ne vedem nici macar noi insine.  
Nu, noi nu ne multumim cu putin,  
dar stim ca mai mult nu ni se cuvine.

## **Despre starea de zbatere**

Ca si cum un tais superior  
mi-ar fi despartit norii de virfurile muntilor,  
asa se zbate trupul meu urias, decapi tat,  
lasindu-si pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moara desi nu mai stie  
ceea ce pentru el, odinioara, a fost viata.  
Contempla ochiul de sus  
trupul de jos si în zbatere  
Din vagauna gitului tisneste  
un stol de pasari ciripitoare si verzi  
Mina isi infige ghearele  
ghearele lungi cât un taur fiecare în parte,  
mâna isi infige ghearele  
în miraj  
Ochiul suspendat priveste  
deznadajduita zbatere.

Corabia de carne prinsa în furtuna  
nu se scufunda niciodata  
Ajuta-mă catedrala frumoasa  
vazuta de mine în alt oras  
Bate cu clopotele tale  
dezordonata clipa.  
Mă rog la tine frumoasa catedrala  
tu, care esti în alt oras,  
fă să se verse peste mine  
bunatatea linistii  
Nici o diferenta nu este între trupul acesta  
si trupul oricarui fluviu  
decapitat dintr-o data de delta  
cea vorbitoare.  
Ajunga la tine frumoasa catedrala,  
cirdul de pasari rosii  
care urlind, croncanind, chihotind  
din gitul retezat - se ridica la cer.

Primeste-le catedrala frumoasa  
pe limba clopotului tau, primeste-le  
Ajuta-mă catedrala frumoasa,  
vazuta de mine în alt oras  
Da-mi linistea, catedrala frumoasa,  
si altfel de moarte.

## **Întrebări**

Traim un prezent pur ?  
A trai inseamna timp ?  
Timpul este tot ceea ce nu intelegem ?  
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi ?

Exista timp acolo unde nu este nimic altceva ?  
Timpul este fără să fie ?  
Timpul este insusi Dumnezeu ?  
Inima mea bate în timp ?  
Sunetele, mirosurile,  
pipaitul, gustul, vederea  
sint chipuri ale timpului ?  
Timpul este legat de lucruri ?  
Timpul este legat de cuvinte ?  
Gindurile sint timp ?  
Timpul este insusi Dumnezeu ?  
A fi, inseamna timp ?  
A avea, inseamna timp ?  
Ceasurile sunt bisericile noastre  
de mâna sau de buzunar,  
de perete...  
Ne rugam luind cunostinta  
de bataia lor inscrisa pe cadrane...

## **Nedreptate**

De ce să auzim si de ce să avem urechi pentru auz ?  
Atât de pacatosi să fim noi incit să fim nevoiti  
să avem  
sperante, pentru frumuseti  
si pentru duiosie, ochi  
si pentru alergare, picioare ?  
Atât de nefericiti să fim noi  
incit să trebuiasca să ne iubim.  
Atât de nestabili să fim noi  
incit să trebuiasca să ne prelungim  
prin nastere  
tristetea noastra urita  
si dragostea noastra infrigurata ?

### **Rugăciunea**

Iarta-mă și ajută-mă  
și spală-mi ochiul  
și întoarce-mă cu fața  
spre invizibilul răsărit din lucruri.

Iarta-mă și ajută-mă  
și spală-mi inima  
și toarna-mi aburul sufletului,  
printre degetele tale.

Iarta-mă și ajută-mă  
și ridică de pe mine  
trupul cel nou care-mi apasă  
și-mi striveste trupul cel vechi.

Iarta-mă și ajută-mă  
și ridică de pe mine  
îngerul negru  
care mi-a îndurerat caracterul.

### **Starea de a fi ciresar**

Ah, n-o să știe nimeni  
gingasa pricină a ciresului  
profunda pricină a stejarului  
cauza ochilor mei.

Ah, n-o să știe nimeni  
zburata pricină a păsărilor  
impietrita pricină a pietrelor  
cauza inimii mele.

Ah, n-o să știe nimeni  
neagra pricină a pământului  
curgătoarea pricină a riurilor  
cauza sufletului meu.



## **Necuvintele 1969**

### **Necuvintele**

El a intins spre mine o frunza ca o mana cu degete.  
Eu am intins spre el o mana ca o frunza cu dinti.  
El a intins spre mine o ramura ca un brat.  
Eu am intins spre el bratul ca o ramura.  
El si-a inclinat spre mine trunchiul  
ca un mar.  
Eu am inclinat spre el umarul  
ca un trunchi noduros.  
Auzeam cum se-nteteste seva lui batand  
ca sangele.  
Auzea cum se incetineste sangele meu suind ca seva.  
Eu am trecut prin el.  
El a trecut prin mine.  
Eu am rămas un pom singur.  
El un om singur.

### **Poezia**

Poezia este ochiul care plange.  
Ea este umarul care plange,  
ochiul umarului care plange.  
Ea este mana care plange,  
ochiul mainii care plange.  
Ea este talpa care plange,  
ochiul calcaiului care plange.  
O voi, prieteni,  
poezia nu este lacrima  
ea este insusi plansul,  
plansul unui ochi neinventat,  
lacrima ochiului  
celui care trebuie să fie frumos,  
lacrima celui care trebuie să fie fericit

### **Răsu' plânsu'**

Pleoapa cu dinti, cu lacrima manjita,  
sare cazuta în bucate,  
dovada ca nu pot trai numai acum  
sunt amintirele mele, toate ...

Dovada ca nu pot vedea fără martori  
e copilaria, adolescenta mea,  
dubland nefiinta acestei secunde  
cu nefiinta ei de candva.

Ah, rasu' plansu'  
ah, rasu' plansu'  
mă bufneste când spun

secundeii vechi putrezind în secunda  
de-acum.

Ah, rasu' plansu'  
ah, rasu' plansu'  
în ochiul lucrurilor reci  
si-n dintele lor muscator, ca si scepstrul  
neinventatilor regi.

### **Zicere**

Orice om prost este o gratie.  
O, tu abundenta de colivii!  
Inima tu, felina pramatie  
pandind peste tot colibri.

Ca noroc, pasarile cantatoare  
stau la locul lor agatate în cui.  
Ce noroc, fiecare  
are pasarea lui.

Fiecare om prost e o gratie groasa  
pentru stelele cazatoare  
astfel se face ca ele se lasa  
numai când suna ora de culcare.

Atunci cerul ramane neprivit  
si fiecare stea de capul ei, -  
iar cine nu a adormit  
are dreptul la o pasare cantatoare,  
la doua, la trei ...

## Noduri si semne 1982

### Nod 19

la cunostinta ca pot ucide,  
ca pot zdrobi cu calcaiul capul suav  
al stelei rasarinde si placide,  
din pricina careia am devenit zugrav!

la cunostinta ca nu am mila de mine,  
ca sangele meu mi-l amestec cu mestecenii!  
Grabnic ti-aduc la cunostinta toate acestea!  
Vezi ce faci!

### Semn 1

Plutea o floare de tei  
în launtrul unei gandiri abstracte  
desertul se umpluse cu lei  
si de plante.  
Un tanar metal transparent  
subtire ca lama taioasa  
taia orizonturi curbate si lent  
despartea privirea de ochi  
cuvantul, de idee,  
raza, de stea  
pe când plutea o floare de tei  
în launtrul unei gandiri abstracte.

### Tonul

Osul e o bucurie numai atunci când este os al fruntii,  
când apara iar nu dezgina,  
cum e vertebra alcalina  
din toiul greu al carniei si al nuntii.  
Mă voi supune la dezobisnuire de  
felul meu de-a fi,  
dar nu la parasire,  
ce-o tine-n dinsul verbul lui a fi.  
M-oi dezobisnui si eu de trup,  
nascand un Fat-frumos al verbelor,  
cum lupul s-a dezobisnuit de lup,  
de foame.

Am să mă dezobisnuiesc de stelele cerului  
cum apa ingheata dezobisnuita de fulgul zapezii,  
îmi voi lua trupul infrigurat  
si da-l-voi eu insumi să mi-l pasca iezii.

Să mă dezobisnuiesc sa mai fiu om  
mi-a fost dat destul de usor.  
Să mă dezobisnuiesc să

traiesc mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobisnuiesc cel mai greu,  
sunt singuri si pe zapada.  
Desigur, va trebui să mă dezobisnuiesc singuratate.  
Desigur, va trebui să mă dezobisnuiesc de zapada.

In rest, vreme trece, vreme vine.

## Operele imperfecte 1979

### Evocare

Ea era frumoasa ca umbra unei idei, --  
a piele de copil mirosea spinarea ei,  
a piatra proaspat sparta  
a strigat dintr-o limba moarta.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.  
Rizinda si plinginda cu lacrimi mari  
era sarata ca sarea  
slavita la ospete de barbari.

Ea era frumoasa ca umbra unui gând.  
Intre ape, numai ea era pământ.